

31994L0067

L 365/34

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

31.12.1994

DYREKTYWA RADY 94/67/WE
z dnia 16 grudnia 1994 r.
w sprawie spalania odpadów niebezpiecznych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 130s ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną art. 189c Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

cele i zasady wspólnotowej polityki ochrony środowiska, jak określono w art. 130r Traktatu, w szczególności zmierzają do zapobiegania zanieczyszczeniom, zmniejszania ilości zanieczyszczeń, w szczególności przez działania u źródła i stosowanie zasady „zanieczyszczający płaci”;

rezolucja Rady z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie polityki gospodarowania odpadami ⁽⁴⁾ wezwała Komisję do złożenia wniosku na temat spalania odpadów przemysłowych, jako sprawy niecierpiącej zwłoki;

spalanie odpadów niebezpiecznych powoduje emisje mogące być przyczyną zanieczyszczeń i dlatego, dopóki nie będą odpowiednio kontrolowane, zagrażają zdrowiu ludzi i środowisku; w niektórych przypadkach mogą to być zanieczyszczenia o charakterze transgranicznym;

wymagane są więc działania zapobiegawcze w celu ochrony środowiska przed niebezpiecznymi emisjami pochodzącymi ze spalania odpadów niebezpiecznych;

obecne różnice między przepisami prawa krajowego mającymi zastosowanie do spalania odpadów niebezpiecznych, a w niektórych przypadkach brak takich przepisów uzasadniają działania na poziomie Wspólnoty;

zgodnie z art. 130t Traktatu, przyjęcie niniejszej dyrektywy nie przeszkodzi żadnemu z Państw Członkowskich w utrzymaniu bądź wprowadzeniu bardziej rygorystycznych środków ochrony środowiska zgodnych z Traktatem;

artykuł 4 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów ⁽⁵⁾ wymaga od Państw Członkowskich podjęcia niezbędnych środków dla zapewnienia, że odpady będą powtórnie wykorzystane lub unieszkodliwione bez szkody dla zdrowia ludzi i środowiska; w tym celu art. 9 tej dyrektywy zastrzega, że każde urządzenie lub przedsiębiorstwo przetwarzające odpady musi uzyskać zezwolenie od właściwych władz, odnoszące się między innymi do podejmowanych środków ostrożności;

artykuły 3 i 4 dyrektywy Rady 84/360/EWG z dnia 28 czerwca 1984 r. w sprawie zwalczania zanieczyszczeń powietrza przez zakłady przemysłowe ⁽⁶⁾ przewiduje wymóg uprzedniego uzyskania zezwolenia na działalność zakładów przemysłowych należących do wymienionych kategorii, wśród których znajdują się spalarnie odpadów;

celem spalarni utworzonych i działających w ramach niniejszej dyrektywy jest zmniejszenie ryzyka związanego z zanieczyszczeniem przez odpady niebezpieczne poprzez proces utleniania, tak by zmniejszyć ilość i objętość odpadów i wytwarzać pozostałości, które mogą być powtórnie użyte lub bezpiecznie unieszkodliwione;

wysoki poziom ochrony środowiska wymaga stworzenia i utrzymania właściwych warunków działalności oraz dopuszczalnych wartości emisji dla spalarni odpadów niebezpiecznych we Wspólnocie; konieczne są szczególne przepisy w przypadku emisji dioksyn i furanów, a do ich ograniczenia należy wykorzystywać najnowocześniejszą technologię;

do monitorowania emisji w celu zapewnienia zgodności z dopuszczalnymi i zalecanymi wartościami emisji dla substancji zanieczyszczających, wymagane są techniki pomiarowe o wysokim standardzie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 130 z 21.5.1992, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 332 z 16.12.1992, str. 49.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 1993 r. (Dz.U. C 115 z 26.4.1993, str. 90). Wspólne stanowisko Rady z dnia 11 lipca 1994 r. (Dz.U. C 232 z 20.8.1994, str. 35) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 1994 r. (Dz.U. C 341 z 5.12.1994).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 122 z 18.5.1990, str. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 188 z 16.7.1984, str. 20. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/692/EWG.

konieczna jest zintegrowana ochrona środowiska przed emisjami pochodzącymi ze spalania odpadów niebezpiecznych; ścieki powstające w wyniku oczyszczania gazów spalinowych mogą być odprowadzane jedynie po oddzielnym oczyszczeniu, w celu ograniczenia przemieszczania zanieczyszczeń z jednego elementu środowiska do drugiego; szczególne dopuszczalne wartości emisji substancji zanieczyszczających w takich ściekach powinny zostać ustanowione w ciągu dwu lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy;

należy ustanowić przepisy dla przypadków, w których przekroczono dopuszczalne wartości emisji, jak również dla technicznie nieuniknionych przestojów, zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczających;

nie należy dopuścić, aby wspólne spalanie odpadów niebezpiecznych w zakładach pierwotnie do tego nie przeznaczonych, powodowało wyższą emisję substancji zanieczyszczających w gazach spalinowych powstających podczas takiego wspólnego spalania i dlatego powinno podlegać stosownym ograniczeniom;

dla lepszej ochrony zdrowia ludzi i środowiska, wymagane jest szybkie dostosowanie istniejących spalarni do dopuszczalnych wartości emisji ustanowionych w niniejszej dyrektywie, aby uniknąć przekazywania większych ilości odpadów niebezpiecznych do takich zakładów;

należy powołać komitet wspomagający Komisję we wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy i dostosowaniu jej do postępu naukowo-technicznego;

sprawozdania na temat wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy są istotnym elementem informowania Komisji i Państw Członkowskich o postępie osiąganym w dziedzinie technik kontroli emisji;

wnioski dotyczące przeprowadzenia przeglądu dopuszczalnych wartości emisji oraz odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy powinny być przedkładane Radzie do dnia 31 grudnia 2000 r. w świetle oczekiwanego rozwoju stanu technologii, doświadczeń gromadzonych podczas działania spalarni i wymagań w dziedzinie ochrony środowiska,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

1. Celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie środków i procedur w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na środowisko, a gdzie jest to niewykonalne, jego zmniejszenia w

możliwie największym stopniu, w szczególności zanieczyszczenia powietrza, gleby, wód powierzchniowych i gruntowych oraz zagrożeń dla zdrowia ludzi, wynikających ze spalania odpadów niebezpiecznych, a w tym celu stworzenie i utrzymanie właściwych warunków działalności oraz dopuszczalnych wartości emisji w spalarniach odpadów niebezpiecznych we Wspólnocie.

2. Niniejsza dyrektywa jest stosowana bez uszczerbku dla przepisów innego odpowiedniego ustawodawstwa wspólnotowego, w szczególności odnoszącego się do odpadów oraz ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników spalarni odpadów.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) „odpady niebezpieczne” oznaczają dowolne odpady stałe lub płynne, jak określono w art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ⁽¹⁾.

Następujące odpady niebezpieczne są jednakże wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy:

— palne odpady ciekłe włącznie z olejami odpadowymi, jak określono w art. 1 dyrektywy Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych ⁽²⁾, przy założeniu, że spełniają one następujące trzy kryteria:

i) zawartość masy polichlorowanych węglowodorów aromatycznych, np. polichlorowanych difenyli (PCB) lub polichlorowanego fenolu (PCP), jest nie wyższa niż stężenia określone w odpowiednim ustawodawstwie wspólnotowym;

ii) odpady te nie są uważane za niebezpieczne z powodu zawartości innych składników wymienionych w załączniku II do dyrektywy 91/689/EWG w ilościach lub stężeniach niezgodnych z celami wymienionymi w art. 4 dyrektywy 75/442/EWG; i

iii) wartość opałowa netto wynosi co najmniej 30 MJ na kilogram,

— wszystkie palne odpady ciekłe, które w wyniku spalania nie emitują innych gazów spalinowych niż olej gazowy, jak określono w art. 1 ust. 1 dyrektywy 75/716/EWG ⁽³⁾, a stężenia emitowanych spalin nie są wyższe niż podczas spalania oleju gazowego, jak określono tamże,

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 75/716/EWG z dnia 24 listopada 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do zawartości siarki w niektórych paliwach płynnych (Dz.U. L 307 z 27.11.1975, str. 22). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG.

- odpady niebezpieczne powstające przy eksploatacji i eksploatacji złóż ropy naftowej i gazu z platform przybrzeżnych i spalanych na pokładzie,
 - odpady komunalne objęte dyrektywami 89/369/EWG ⁽¹⁾ i 89/429/EWG ⁽²⁾,
 - komunalne osady ściekowe z oczyszczania ścieków komunalnych, które nie są niebezpieczne z powodu zawartości składników wymienionych w załączniku II do dyrektywy 91/689/EWG w ilościach lub stężeniach określonych przez Państwa Członkowskie do czasu opracowania wykazu odpadów niebezpiecznych, wspomnianych w art. 1 ust. 4 niniejszej dyrektywy i nie spełniających celów wymienionych w art. 4 dyrektywy 75/442/EWG. Wyłączenie to jest bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 86/278/EWG ⁽³⁾;
- 2) „spalarnia odpadów” oznacza każde urządzenie techniczne wykorzystywane do spalania odpadów niebezpiecznych przez utlenianie z odzyskiem wytwarzanego ciepła lub bez odzyskania, włączając obróbkę wstępną, a także pirolizę lub inne procesy obróbki cieplnej, np. proces plazmowy, w takim stopniu, w jakim produkty są spalane. Termin obejmuje zakłady spalające takie odpady jako podstawowe lub uzupełniające paliwo dla jakiegokolwiek procesu przemysłowego.
- spalarnie odpadów komunalnych spalające także skażone odpady medyczne, nie zmieszane z innymi odpadami, które zostały uznane za niebezpieczne ze względu na obecność jednej z właściwości wymienionych w załączniku III do dyrektywy 91/689/EWG;
 - 3) „nowa spalarnia odpadów” oznacza zakład, który otrzymał zezwolenie na prowadzenie działalności w dniu lub po dniu określonym w art. 18 ust. 1;
 - 4) „istniejąca spalarnia odpadów” oznacza zakład, który pierwsze zezwolenie na prowadzenie działalności otrzymał przed dniem określonym w art. 18 ust. 1;
 - 5) „dopuszczalna wartość emisji” oznacza stężenie masowe substancji zanieczyszczających, które nie może być przekroczone podczas emisji przez zakład w określonym czasie;
 - 6) „zarządzający” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która zarządza spalarnią lub której przekazano uprawnienia decyzyjne.

Artykuł 3

Definicja ta obejmuje teren i całe wyposażenie składające się na przyjmowanie odpadów, urządzenia do składowania i obróbki wstępnej, piec, odpady z niego, układ zasilania w paliwo i powietrze, urządzenia do odprowadzania gazów spalinowych i oczyszczania ścieków, a także urządzenia i układy do kontroli spalania oraz rejestrowania i monitorowania ciągłego warunków spalania.

Następujące zakłady nie są objęte tą definicją:

- spalarnie tusz zwierzęcych i pozostałości,
- spalarnie skażonych odpadów medycznych, o ile nie uznaje się ich za niebezpieczne z powodu obecności innych składników niż te wymienione w załączniku II do dyrektywy 91/689/EWG, lub

1. Zezwolenie określone w art. 9 i 10 dyrektywy 75/442/EWG, w art. 11 wspomnianej dyrektywy, uzupełnionej art. 3 dyrektywy 91/689/EWG oraz art. 3 dyrektywy 84/360/EWG, może być wydane jedynie wtedy, gdy wniosek wykaże, że zakład jest zaprojektowany, wyposażony i będzie zarządzany w sposób, który uwzględni podjęcie właściwych środków zapobiegawczych przed zanieczyszczeniem środowiska i spełnienie wymogów przewidzianych art. 5-12 niniejszej dyrektywy.

2. Zezwolenie wydane przez właściwe władze musi wyraźnie określać rodzaje i ilości odpadów niebezpiecznych, które mogą być spalane w zakładzie oraz ogólną wydajność spalarni.

3. Jeśli w zakładzie nie przeznaczonym pierwotnie do spalania odpadów niebezpiecznych wykorzystuje się odpady niebezpieczne (wspólne spalanie), a ciepło powstałe z ich spalania nie stanowi więcej niż 40 % łącznego ciepła wyzwalanego w zakładzie w każdej chwili działania, stosuje się co najmniej niżej wymienione artykuły:

- artykuły 1—5,
- artykuł 6 ust. 1 i 5,
- artykuł 7, włączając przepisy dotyczące pomiarów określonych w art. 10 i 11,
- artykuł 9,
- artykuły 12, 13 i 14.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/369/EWG z dnia 8 czerwca 1989 r. w sprawie zapobiegania zanieczyszczeniu powietrza przez nowe spalarnie odpadów komunalnych (Dz.U. L 163 z 14.6.1989, str. 32).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 89/429/EWG z dnia 21 czerwca 1989 r. w sprawie zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza przez istniejące spalarnie odpadów komunalnych (Dz.U. L 203 z 15.7.1989, str. 50).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie (Dz.U. L 181 z 4.7.1986, str. 6). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG.

4. Zezwolenie na wspólne spalanie, wspomniane w ust. 3, wydawane jest jedynie w przypadku wykazania we wniosku, że:

- piece do spalania odpadów niebezpiecznych są zainstalowane i odpady doprowadzane w taki sposób, aby osiągnąć możliwie najpełniejsze spalanie, i
- przepisy art. 7 będą spełnione, z załączonymi obliczeniami, jak ustanowiono w załączniku II.

Zezwolenie wyraźnie określa rodzaj i ilość odpadów niebezpiecznych, które mogą być wspólne spalane w zakładzie. Ponadto wyszczególnia maksymalne i minimalne masowe natężenie przepływu odpadów niebezpiecznych, ich najwyższą i najniższą wartość opałową oraz maksymalną zawartość substancji zanieczyszczających, np.: PCB, PCP, chloru, fluoru, siarki, metali ciężkich.

Wyniki pomiarów prowadzonych w ciągu sześciu miesięcy od rozpoczęcia działalności, w przewidywanych najbardziej niekorzystnych warunkach, potwierdzają, że spełnione są przepisy art. 7. Na ten okres właściwe władze mogą zezwolić na odstępstwa od wymagań wyrażonych w procentach, wymienionych w ust. 3.

Artykuł 4

Wniosek o zezwolenie i decyzje właściwych władz oraz wyniki monitorowania przewidzianego art. 11 niniejszej dyrektywy zostają udostępnione opinii publicznej, zgodnie z dyrektywą Rady 90/313/EWG z dnia 7 czerwca 1990 r. w sprawie swobody dostępu do informacji o środowisku (1).

Artykuł 5

1. Zarządzający podejmuje wszelkie niezbędne środki związane z dostawą i przyjmowaniem odpadów, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na środowisko lub, w przypadkach, gdy jest to niewykonalne, jego zmniejszenia w możliwie największym stopniu, w szczególności zanieczyszczenia powietrza, gleby, wód powierzchniowych i gruntowych oraz zagrożenia dla zdrowia ludzi. Środki te obejmują co najmniej wymogi określone w ust. 2 i 3.

2. Przed przyjęciem odpadów do spalarni zarządzającemu udostępnia się opis odpadów, obejmujący:

- fizyczny i, jeśli to wykonalne, chemiczny skład opadów oraz wszystkie informacje potrzebne do oceny przydatności do zamierzonego procesu spalania,

- charakterystykę niebezpieczeństwa odpadów, wykaz substancji, z którymi nie mogą być łączone oraz środki ochronne, którymi należy objąć postępowanie z tymi odpadami.

3. Przed przyjęciem odpadów do spalarni zarządzający musi wykonać co najmniej następujące procedury,:

- określenie masy odpadów,
- sprawdzenie dokumentów wymaganych dyrektywą 91/689/EWG i, gdzie to stosowne, tych wymaganych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej (2) oraz poza jej obszar, a także wymaganych przez regulacje dotyczące transportu towarów niebezpiecznych,
- pobranie reprezentatywnych próbek, o ile nie jest to niewłaściwe, w miarę możliwości przed rozładowaniem, w celu zweryfikowania ich zgodności z opisem przewidzianym w ust. 2, poprzez przeprowadzenie kontroli dla umożliwienia właściwym władzom określenia charakteru odpadów poddawanych obróbce. Próbki te są przechowywane przez okres co najmniej jednego miesiąca po spalaniu odpadów.

4. Właściwe władze mogą zezwolić na odstępstwa od przepisów ust. 2 i 3 zakładom przemysłowym i przedsiębiorstwom spalającym jedynie własne odpady w miejscu ich wytworzenia, pod warunkiem zapewnienia tego samego poziomu ochrony.

Artykuł 6

1. Spalarnie odpadów niebezpiecznych są zarządzane w taki sposób, aby osiągnąć jak najwyższy stopień spalania. Może to wymagać wykorzystania stosownych technik wstępnej obróbki odpadów.

2. Wszystkie spalarnie są zaprojektowane, wyposażone i zarządzane w taki sposób, aby temperatura gazu powstającego ze spalania odpadów niebezpiecznych, po ostatnim wtrysku powietrza, w sposób kontrolowany i jednolity oraz nawet w przewidywanych najbardziej niekorzystnych warunkach wzrosła co najmniej do 850 °C na wewnętrznej ścianie komory spalania lub w jej pobliżu, przez co najmniej dwie sekundy w obecności co najmniej 6 % tlenu; jeśli spalane są odpady niebezpieczne o zawartości więcej niż 1 % fluorowcowanych substancji organicznych wyrażonych w postaci chloru, temperatura spalania musi być podniesiona do co najmniej 1 100 °C.

Jeżeli w piecu spalane są jedynie ciekłe odpady niebezpieczne lub mieszanka substancji gazowych i sproszkowanych odpadów

(1) Dz.U. L 158 z 23.6.1990, str. 56.

(2) Dz.U. L 30 z 6.2.1993, str.1.

niebezpiecznych stałych pochodzących ze wstępnej obróbki cieplnej bez dostępu tlenu, oraz udział gazów w powstawaniu ciepła wynosi więcej niż 50 % całego uwalnianego ciepła, zawartość tlenu po ostatnim wtrysku powietrza wynosi co najmniej 3 %.

3. Wszystkie spalarnie są wyposażane w palniki, które włączają się automatycznie, gdy temperatura spalin po ostatnim wtrysku powietrza spada poniżej odpowiedniej minimalnej temperatury, ustalonej w ust. 2. Takie palniki są również wykorzystywane podczas czynności uruchamiania lub zatrzymywania spalarni dla zapewnienia, że zachowana jest odpowiednia temperatura minimalna, gdy nie spalone odpady znajdują w komorze spalania.

Podczas uruchamiania i zatrzymywania spalarni lub, gdy temperatura gazów spalania spada poniżej odpowiedniej temperatury minimalnej ustalonej w ust. 2, palniki nie mogą być zasilane paliwem, które może powodować wyższe emisje niż te powstające podczas spalania oleju napędowego, jak określono w art. 1 ust. 1 dyrektywy 75/716/EWG, gazu płynnego lub ziemnego.

Obowiązkowe jest posiadanie i wykorzystywanie systemu, który zapobiega wprowadzaniu odpadów niebezpiecznych:

— przy rozruchu, dopóki wymagana minimalna temperatura spalania nie zostanie osiągnięta,

— w każdym przypadku, gdy wymagana minimalna temperatura spalania nie jest zachowana,

— w każdym przypadku, gdy ciągłe pomiary wymagane w art. 11 ust. 1 lit. a) wykazują, że przekraczane są dowolne dopuszczalne wartości emisji z powodu zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczania.

4. Właściwe władze mogą dopuścić inne wymagania od tych ustanowionych w ust. 2 i określonych w zezwoleniu dla niektórych odpadów niebezpiecznych. Takie zezwolenie jest zależne od spełnienia warunków art. 7 oraz emisji dioksyn i furanów poniżej lub na poziomie równym temu, jaki uzyskuje się stosując wymagania ustanowione w ust. 2 niniejszego artykułu.

Wszystkie warunki działania ustalone przepisami niniejszego ustępu i wyniki weryfikacji są przekazywane Komisji, jako część informacji dostarczanej zgodnie z art. 17.

5. Podczas działania spalarni następujące dopuszczalne wartości stężenia tlenku węgla (CO) w spalinach nie są przekraczane:

a) 50 mg/m³ spalin ustalone jako dobową wartość średnią;

b) 150 mg/m³ spalin w przynajmniej 95 % wszystkich pomiarów, ustalonych jako dziesięciominutowe wartości średnie lub 100 mg/m³ spalin we wszystkich pomiarach, ustalonych jako półgodzinne wartości średnie z dowolnego okresu 24 godzinnego.

6. Wszystkie spalarnie są zaprojektowane, wyposażone i zarządzane w taki sposób, aby zapobiec emisjom do powietrza powodującym powstawanie znacznych zanieczyszczeń przygruntowych; w szczególności gazy spalinowe są uwalniane w sposób kontrolowany poprzez komin.

Wysokość komina jest obliczana w taki sposób, aby chronić zdrowie ludzi i środowisko.

Artykuł 7

1. Spalarnie są projektowane, wyposażane i zarządzane w taki sposób, aby co najmniej następujące dopuszczalne wartości emisji w gazach spalinowych nie były przekraczane:

a) Dobowe wartości średnie:

1. Pyły ogółem	10 mg/m ³
2. Gazowe substancje organiczne wyrażone w postaci węgla organicznego ogółem	10 mg/m ³
3. Chlorowodór (HCl)	10 mg/m ³
4. Fluorowodór (HF)	1 mg/m ³
5. Dwutlenek siarki (SO ₂)	50 mg/m ³

b) Półgodzinne wartości średnie:

	A	B
1. Pyły ogółem	30 mg/m ³	10 mg/m ³
2. Gazowe substancje organiczne i pary wyrażone w postaci węgla organicznego ogółem	20 mg/m ³	10 mg/m ³
3. Chlorowodór (HCl)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
4. Fluorowodór (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
5. Dwutlenek siarki (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³

c) Wszystkie wartości średnie z okresu pobierania próbek minimum 30-minutowego i maksymalnie ośmiogodzinnego;

1. Kad i jego związki wyrażone w postaci kadmu (Cd)	}	Ogółem
2. Tal i jego związki wyrażone w postaci talu (Tl)		0,05 mg/m ³ (*)
		0,1 mg/m ³ (**)
3. Rtęć i jej związki wyrażone w postaci rtęci (Hg)	}	0,05 mg/m ³ (*)
		0,1 mg/m ³ (**)

4. Antymon i jego związki w postaci antymonu (Sb)
5. Arsen i jego związki wyrażone w postaci arsenu (As)
6. Ołów i jego związki wyrażone w postaci ołowiu (Pb)
7. Chrom i jego związki wyrażone w postaci chromu (Cr)
8. Kobalt i jego związki wyrażone w postaci kobaltu (Co)
9. Miedź i jej związki wyrażone w postaci miedzi (Cu)
10. Mangan i jego związki wyrażone w postaci manganu (Mn)
11. Nikiel i jego związki wyrażone w postaci niklu (Ni)
12. Wanad i jego związki wyrażone w postaci wanadu (V)
13. Cyna i jej związki wyrażone w postaci cyny (Sn)

Ogółem
0,5 mg/m³ (*)
1 mg/m³ (**)

Artykuł 8

4. W przypadku gdy odpady niebezpieczne są wspólnie spalane zgodnie z art. 3 ust. 3 stosuje się jedynie przepisy art. 6 ust. 5 i ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załączniku II, odnoszącymi się do tej części gazów spalinowych, która powstaje podczas spalania odpadów niebezpiecznych.

Odpowiednie dopuszczalne i zalecane wartości emisji dla odpowiednich substancji zanieczyszczających emitowanych w gazach spalinowych z zakładów, określonych w art. 3 ust. 3, są ustalone zgodnie z załącznikiem II.

1. Wszelkie zrzuty ścieków ze spalarni podlega zezwoleniom przydzielanym przez właściwe władze.

2. Zrzuty do środowiska wodnego odpadów płynnych powstających przy oczyszczaniu gazów spalinowych są w miarę możliwości ograniczane.

Z zastrzeżeniem szczególnych warunków zezwolenia, zrzuty odpadów płynnych mogą być dokonywane po oddzielnym oczyszczeniu, pod warunkiem że:

- przestrzegane są odpowiednie przepisy wspólnotowe, krajowe i lokalne w formie dopuszczalnych wartości emisji, i
- zawartość metali ciężkich, dioksyn i furanów w tych odpadach płynnych w odniesieniu do ilości przetwarzanych odpadów niebezpiecznych jest zmniejszana w ten sposób, że dozwolona masa odprowadzana do wód jest mniejsza niż ta, uwalniana do powietrza.

3. Nie naruszając przepisów ust. 2, Rada stanowiąc na wniosek Komisji, w okresie dwóch lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy ustala zestaw szczególnych dopuszczalnych wartości dla substancji zanieczyszczających zawartych w ściekach, które są odprowadzane po oczyszczeniu gazów spalinowych.

4. Teren spalarni obejmujący przyległe tereny składowania odpadów niebezpiecznych jest zaprojektowany i zarządzany w taki sposób, aby zapobiec uwalnianiu wszelkich zanieczyszczających substancji do gleby i wód gruntowych, zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 80/68/EWG z dnia 17 grudnia 1979 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne⁽¹⁾. Ponadto zapewniane są zbiorniki odpływowe o odpowiedniej pojemności na wody opadowe z terenu spalarni lub skażona woda powstająca z rozlewów lub działań przeciwpożarowych. Odpowiednia pojemność zbiornika zapewnia, że takie wody mogą być w miarę potrzeby badane i oczyszczane przed odprowadzeniem.

Powyższe wartości średnie obejmują zarówno emisje odpowiednich metali ciężkich w postaci gazu i pary, jak również związki tych metali.

(*) Nowe zakłady.

(**) Istniejące zakłady.

2. Emisja dioksyn i furanów zostaje zmniejszona za pośrednictwem najnowocześniejszych technik. Najpóźniej od dnia 1 stycznia 1997 r. wszystkie wartości średnie, mierzone podczas okresu pobierania próbek trwającego co najmniej sześć godzin i maksymalnie osiem godzin, nie przekraczają dopuszczalnej wartości wynoszącej 0,1 ng/m³, jeśli co najmniej w ciągu sześciu miesięcy przed tą datą Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, nie ustaliła zharmonizowanych metod pomiarów dostępnych na poziomie Wspólnoty. Ta dopuszczalna wartość jest określana jako suma stężeń poszczególnych dioksyn i furanów oszacowanych zgodnie z załącznikiem I.

Do czasu zastosowania tej dopuszczalnej wartości Państwa Członkowskie wykorzystują ją co najmniej jako wartość zalecaną.

3. Wyniki pomiarów wykonywanych w celu kontroli zgodności z dopuszczalnymi i zalecanymi wartościami, określonymi w art. 6 i niniejszym, są znormalizowane na warunkach ustanowionych w art. 11 ust. 2.

(1) Dz.U. L 20 z 26.1.1980, str. 43. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG.

Artykuł 9

1. Pozostałości powstające w wyniku działania spalarni są odzyskiwane lub unieszkodliwiane zgodnie z dyrektywą 75/442/EWG i 91/689/EWG. Może to wymagać wstępnej obróbki. Takie pozostałości powinny być trzymane oddzielnie do czasu oceny możliwości ich odzyskania lub unieszkodliwienia; dla ułatwienia dalszego postępowania powinny być zastosowane odpowiednie technologie.

2. Transport i pośrednie składowanie suchych pozostałości w formie pyłu, np. pyłu kotłowego oraz suchych pozostałości pochodzących z przetwarzania gazów spalinowych odbywa się w zamkniętych pojemnikach.

3. Wszelkie ciepło wytwarzane w procesach spalania powinno być, w miarę możliwości, wykorzystane.

4. Przed określeniem sposobów unieszkodliwiania lub odzyskiwania pozostałości ze spalania, przeprowadza się odpowiednie testy dla ustalenia fizycznych i chemicznych charakterystyk różnych pozostałości ze spalania oraz możliwości spowodowania zanieczyszczeń. Analiza dotyczy w szczególności rozpuszczalnych frakcji i metali ciężkich.

Artykuł 10

1. Wymagania odnośnie do pomiarów służących monitorowaniu, zgodnie z art. 11, wskaźników, warunków i stężeń masowych substancji zanieczyszczających właściwych dla procesu spalania są ustanawiane w zezwoleniu, lub w warunkach do niego dołączonych wydanych przez właściwe władze, lub w odpowiednich ogólnie obowiązujących zasadach dotyczących wymagań odnośnie do pomiarów.

2. Zezwolenie jest przyznawane tylko wtedy, gdy wniosek wykaże, że proponowane techniki pomiarowe są zgodne z załącznikiem III. Wartości przedziału ufności (95 %) dla dopuszczalnych wartości emisji podanych w art. 6 ust. 5 lit. a) i art. 7 ust. 1 lit. a), nr 1, 2, i 5 nie przekraczają wartości podanych w załączniku III pkt 4.

Odpowiednia instalacja i właściwe funkcjonowanie sprzętu do automatycznego monitorowania poddane są kontroli i corocznemu badaniu nadzorującemu.

3. Procedury pobierania próbek i prowadzenia pomiarów wykorzystywane w celu spełnienia wymagań odnośnie do okresowych pomiarów każdej z substancji zanieczyszczających powietrze oraz umiejscowienie punktów pobierania próbek lub punktów pomiarowych określone są w zezwoleniu wydanym przez właściwe władze lub w warunkach do niego dołączonych bądź w odpowiednich ogólnie obowiązujących zasadach odnośnie do procedur pobierania próbek i prowadzenia pomiarów.

Wymagania dla okresowych pomiarów są ustalane przez właściwe władze zgodnie z załącznikiem III.

Artykuł 11

1. W spalarni prowadzone są następujące pomiary zgodnie z załącznikiem III:

- a) pomiary ciągłe substancji określonych w art. 6 ust. 5 i art. 7 ust. 1 lit. a) i b);
- b) pomiary ciągłe następujących wskaźników procesu:
 - temperatura, jak określono w art. 6 ust. 2 i 4,
 - stężenie tlenu, ciśnienie, temperatura i zawartość pary wodnej w gazach spalinowych;
- c) co najmniej dwa pomiary rocznie substancji określonych w art. 7 ust. 1 lit. c) i ust. 2; jednakże przez pierwsze 12 miesięcy działania wykonywany jest jeden pomiar co dwa miesiące;
- d) czas przebywania w piecu, odpowiednia minimalna temperatura i zawartość tlenu w gazach spalinowych, jak określono w art. 6 ust. 2 i 4 są poddawane odpowiedniej weryfikacji, co najmniej raz gdy spalarnia jest uruchamiana oraz w przewidywanych najbardziej niekorzystnych warunkach działania.

Pomiary ciągłe HF mogą być pominięte, jeżeli wykorzystywane są fazy oczyszczania w odniesieniu do HCl i zapewniają one, że dopuszczalne wartości emisji na podstawie art. 7 ust. 1 lit. a) pkt 3 i ust. 1 lit. b) pkt 3 nie są przekraczane. W tym przypadku emisje HF są poddawane okresowym pomiarom.

Ciągłe pomiary zawartości pary wodnej nie są konieczne, przy założeniu, że badane gazy spalinowe są osuszane przed analizą emisji.

Pomiary substancji zanieczyszczających wymienionych w art. 7 ust. 1 nie są konieczne przy założeniu, że zezwolenie dopuszcza spalanie tylko tych odpadów niebezpiecznych, które nie mogą spowodować emisji tych substancji zanieczyszczających o wartościach średnich wyższych o 10 % od dopuszczalnych wartości emisji określonych w art. 7 ust. 1.

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 16, decyduje we właściwym czasie o tym, które techniki pomiarowe są dostępne we Wspólnocie oraz o terminie, w jakim pomiary ciągłe substancji, określonych w art. 7 ust. 1 lit. c) i ust. 2, mają być prowadzone zgodnie z załącznikiem III.

2. Wyniki pomiarów wykonywanych w celu kontroli zgodności z dopuszczalnymi i zalecanymi wartościami emisji określonymi w art. 6 i 7 są normalizowane w następujących warunkach:

- temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, 11 % tlenu, suchy gaz,
- temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, 3 % tlenu, suchy gaz, w przypadku spalania oleju odpadowego, jak określono w dyrektywie 75/439/EWG.

Jeżeli odpady niebezpieczne są spalane w powietrzu wzbogacającym tlenem, wyniki pomiarów mogą być znormalizowane przy zawartości tlenu ustanowionej przez właściwe władze, odzwierciedlającej szczególne okoliczności dla każdego przypadku. W przypadku objętym przepisami art. 3 ust. 3 wyniki pomiarów są normalizowane przy całkowitej zawartości tlenu, jak obliczono w załączniku II.

Jeżeli emisje zanieczyszczeń są zmniejszane przez oczyszczanie gazów spalinowych, normalizacja odnosząca się do zawartości tlenu przewidzianej w pierwszym akapicie zostaje przeprowadzona tylko wtedy, gdy zawartość tlenu mierzona w tym samym okresie co do danej substancji zanieczyszczającej przekracza odpowiednią normę zawartości tlenu.

3. Dopuszczalne wartości emisji są przestrzegane, jeżeli:

— wszystkie dobowe wartości średnie nie przekraczają dopuszczalnych wartości emisji określonych w art. 6 ust. 5 lit. a) i art. 7 ust. 1 lit. a), i

albo wszystkie półgodzinne wartości średnie w ciągu roku nie przekraczają dopuszczalnych wartości emisji określonych w kolumnie A art. 7 ust. 1 lit. b),

albo 97 % półgodzinnych wartości średnich w ciągu roku nie przekracza dopuszczalnych wartości emisji określonych w kolumnie B art. 7 ust. 1 lit. b),

— podczas okresu pobierania próbek wszystkie wartości średnie określone w art. 7 ust. 1 lit. c) nie przekraczają dopuszczalnych wartości emisji określonych w tym akapicie,

— przepisy art. 6 ust. 5 lit. b) są przestrzegane.

Wartości średnie ustalone w czasie określonym w art. 12 ust. 2 są wyłączone z oceny zgodności.

Półgodzinne i dziesięciminutowe wartości średnie są określane w efektywnym czasie działania (łącznie z okresami uruchamiania i zatrzymywania urządzeń, jeżeli spalane są odpady niebezpieczne) na podstawie zmierzonych danych po odjęciu wartości przedziału ufności określonego w pkt 4 załącznika III. Dobowe wartości średnie są określone na podstawie tych stwierdzonych wartości średnich.

Wartości średnie w okresie pobierania próbek i, w przypadku okresowych pomiarów HF, wartości średnie HF są określone zgodnie z wymaganiami art. 10 ust. 3.

Artykuł 12

1. Jeżeli wykonane pomiary wskazują, że dopuszczalne wartości emisji ustanowione w niniejszej dyrektywie zostały przekroczone,

właściwe władze są bezzwłocznie informowane. Dany zakład zaprzestaje wprowadzania odpadów niebezpiecznych, jeżeli nie udaje mu się utrzymać dopuszczalnych wartości emisji, do czasu aż właściwe władze pozwolą na wznowienie wykorzystywania takich odpadów.

2. Właściwe władze ustanawiają maksymalne dopuszczalne okresy wszelkich technicznie nieuniknionych przestojów, zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczających lub pomiarowych, podczas których stężenia emisji do powietrza substancji poddanych regulacjom mogą przekroczyć określone dopuszczalne wartości emisji. W żadnych okolicznościach zakład nie przeprowadza spalania odpadów niebezpiecznych nieprzerwanie przez ponad cztery godziny; ponadto łączny czas działania w takich warunkach w ciągu jednego roku jest krótszy niż 60 godzin.

W przypadku awarii zarządzający zakładem jak najszybciej ogranicza działalność lub jej zaprzestaje, dopóki nie zostanie przywrócone normalne działanie. W zakładach objętych przepisami art. 3 ust. 3 wprowadzanie odpadów niebezpiecznych zostaje wstrzymane.

Łączna zawartość pyłów w zrzutach w żadnym razie nie przekracza 150 mg/m^3 wyrażonych jako średnia półgodzinna, ponadto nie może być przekroczona dopuszczalna wartość emisji określona w art. 7 ust. 1 lit. a) pkt 2 i ust. 1 lit. b) pkt 2. Wszystkie pozostałe warunki określone w art. 6 są spełnione.

Artykuł 13

1. Przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do działających spalarni w ciągu trzech lat i sześciu miesięcy od daty określonej w art. 18 ust. 1.

2. Zarządzający zakładem może powiadomić właściwe władze w ciągu sześciu miesięcy od daty określonej w art. 18 ust. 1, że działający zakład nie będzie pracował więcej niż 20 000 godzin w okresie maksimum pięciu lat od chwili zawiadomienia przed jego ostatecznym zamknięciem. W tym przypadku przepisy ust. 1 nie mają zastosowania.

Artykuł 14

Przed dniem 31 grudnia 2000 r., w świetle oczekiwanego rozwoju technologii, zebranych doświadczeń w funkcjonowaniu zakładów i wymagań w dziedzinie ochrony środowiska, Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie przygotowane w oparciu o doświadczenia w stosowaniu dyrektywy i postęp osiągnięty w technikach ograniczania emisji. Sprawozdaniu towarzyszą wnioski dotyczące weryfikacji dopuszczanych wartości emisji i nowelizacji przepisów określonych w niniejszej dyrektywie.

Każda dopuszczalna wartość emisji ustalona po takiej weryfikacji, nie ma zastosowania do spalarni działających przed dniem 31 grudnia 2006 r.

Artykuł 15

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 16, przyjmuje zmiany wymagane dla dostosowania do postępu technicznego przepisów art. 10-12 i załączników I do III.

Artykuł 16

1. Komisję wspiera komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, której przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego, w zależności od pilności sprawy. Opinię przyjmuje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji.

Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich reprezentowanych w komitecie są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią komitetu.

b) Jeżeli środki przewidziane nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podejmie decyzji, proponowane środki zostają przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem przypadków, gdy Rada zdecydowała przeciw przyjęciu wymienionych środków większością zwykłą.

Artykuł 17

Sprawozdania na temat wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy są ustanawiane zgodnie z procedurą określoną w art. 5 dyrektywy 91/692/EWG. Pierwsze sprawozdanie obejmuje pierwszy pełny trzyletni okres po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 31 grudnia 1996 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wymienione wyżej środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

A. MERKEL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WSPÓŁCZYNNIK RÓWNOWAŻNOŚCI DLA DIOKSYN I DIBENZOFURANÓW

Dla określenia sumarycznej wartości określonej w art. 7 ust. 2, stężenie masowe następujących dioksyn i dibenzofuranów musi być przemnożone przez poniższe współczynniki równoważności przed ich dodaniem (z wykorzystaniem koncepcji toksycznych równoważników).

		Współczynnik równoważnej toksyczności
2,3,7,8	— czterochlorodibenzodioksyna (TCDD)	1
1,2,3,7,8	— pięciochlorodibenzodioksyna (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8	— sześciochlorodibenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	— sześciochlorodibenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8	— sześciochlorodibenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— siedmiochlorodibenzodioksyna (HpCDD)	0,01
	— ośmiochlorodibenzodioksyna (OCDD)	0,001
2,3,7,8	— czterochlorodibenzofuran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8	— pięciochlorodibenzofuran (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8	— pięciochlorodibenzofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	— sześciochlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	— sześciochlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	— sześciochlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	— sześciochlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— siedmiochlorodibenzofuran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	— siedmiochlorodibenzofuran (HpCDF)	0,01
	— ośmiochlorodibenzofuran (OCDF)	0,001

ZAŁĄCZNIK II

OKREŚLANIE DOPUSZCZALNYCH I ZALECANYCH WARTOŚCI EMISJI DLA WSPÓLNEGO SPALANIA ODPADÓW NIEBEZPIECZNYCH

Dopuszczalne i zalecane wartości dla każdej z odpowiednich substancji zanieczyszczających i tlenku węgla w gazach spalinowych pochodzących ze wspólnego spalania odpadów niebezpiecznych muszą być obliczane w następujący sposób:

$$\frac{V_{\text{odpady}} \times C_{\text{odpady}} + V_{\text{proc}} \times C_{\text{proc}}}{V_{\text{odpady}} + V_{\text{proc}}} = C$$

- V_{odpady} : objętość gazów spalinowych powstających ze spalania odpadów niebezpiecznych, ustalona tylko na podstawie odpadów o najniższej wartości opałowej określonej w zezwoleniu oraz znormalizowana w warunkach podanych w art. 11 ust. 2.
- Jeżeli uwalniane ciepło ze spalania odpadów niebezpiecznych stanowi mniej niż 10 % całkowitego ciepła uwalnianego przez zakład, V_{odpady} musi być obliczona na podstawie (nominalnej) ilości odpadów, które po spalaniu dałyby 10 % uwolnionego ciepła, przy ustalonej całkowitej wartości uwolnionego ciepła.
- C_{odpady} : dopuszczalne wartości emisji określone tylko dla zakładów przeznaczonych do spalania odpadów niebezpiecznych (przynajmniej dopuszczalne i zalecane wartości emisji dla substancji zanieczyszczających i tlenku węgla, jak określono w art. 7 ust. 1 i 2 oraz art. 6 ust. 5).
- V_{proc} : objętość gazów spalinowych pochodzących z procesu zachodzącego w zakładzie łącznie ze spalaniem tylko dopuszczonych paliw zwykle wykorzystywanych przez zakład (z wyłączeniem odpadów niebezpiecznych), określona na podstawie zawartości tlenu, przy której emisje muszą zostać znormalizowane, jak ustanowiono we wspólnotowych lub krajowych przepisach. Przy braku przepisów dla tego rodzaju zakładów musi być wykorzystana rzeczywista zawartość tlenu w gazach spalinowych bez rozrzedzania przez dodawanie powietrza zbędnego dla procesu. Normalizacja w innych warunkach jest podana w art. 11 ust. 2.
- C_{proc} : dopuszczalne wartości emisji dla odpowiednich substancji zanieczyszczających i tlenku węgla w gazach spalinowych pochodzących z zakładów, które przestrzegają krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dla takich zakładów przy spalaniu zwykle dopuszczanych paliw (z wykluczeniem odpadów niebezpiecznych). Przy braku tych środków wykorzystywane są dopuszczalne wartości emisji określone w zezwoleniu. Przy braku takich zezwoleń wykorzystywane są wartości rzeczywistego stężenia masowego.
- C: całkowita dopuszczalna lub zalecana wartość emisji CO i odpowiednich substancji zanieczyszczających zastępujących dopuszczalne i zalecane wartości emisji i, jak określono w art. 6 ust. 5 i art. 7 ust. 1 i 2. Całkowita zawartość tlenu dla zastąpienia zawartości tlenu do normalizacji określona w art. 6 i 7 jest obliczana na podstawie powyższej zawartości z uwzględnieniem objętości cząstkowych.

Substancje zanieczyszczające i CO nie powstające bezpośrednio podczas spalania odpadów niebezpiecznych lub paliw, np. z materiałów koniecznych do produkcji lub produktów, jak również CO bezpośrednio powstające podczas takiego spalania, jeżeli:

- wyższe stężenia CO w gazach spalinowych są wymagane przez proces produkcyjny, i
- C_{odpady} (jak określono powyżej) dla dioksyn i furanów są spełnione,

nie są brane pod uwagę.

W każdym przypadku, zakładając dopuszczone odpady niebezpieczne, które mogą być wspólnie spalane, całkowita dopuszczalna wartość emisji (C) musi być tak obliczona, aby zminimalizować emisję do środowiska.

ZAŁĄCZNIK III

TECHNIKI POMIAROWE

1. Pomiary w celu określenia stężenia substancji zanieczyszczających powietrze w produktach stanowiących nośniki gazów muszą być prowadzone w sposób reprezentatywny.
2. Pobieranie próbek i analiza wszystkich substancji zanieczyszczających, łącznie z dioksynami i furanami, jak również wzorcowe metody pomiarów dla kalibracji zautomatyzowanych systemów pomiarowych prowadzone są zgodnie z normami CEN opracowanymi na podstawie żądań zgłaszanych przez Komisję. W oczekiwaniu na opracowanie norm CEN stosowane są normy krajowe.
3. Procedura monitorowania dioksyn i furanów może być dopuszczona tylko wtedy, jeżeli wykrywalność podczas pobierania próbek i analiz poszczególnych dioksyn i furanów jest wystarczająco niska, aby pozwolić na ustalenie znaczącego wyniku w kategorii równoważników toksyczności.
4. Wartości 95 % przedziału ufności określone dla dopuszczalnych wartości emisji nie przekraczają następujących wartości procentowych dopuszczalnych wartości emisji:

Tlenek węgla (art. 6 ust. 5 lit. a)):	10 %
Dwutlenek siarki (art. 7 ust. 1 lit. a) pkt 5):	20 %
Pył ogółem (art. 7 ust. 1 lit. a) pkt 1):	30 %
Węgiel organiczny ogółem (art. 7 ust. 1 lit. a) pkt 2):	30 %
Chlorowodór (art. 7 ust. 1 lit. a) pkt 3):	40 %
